ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lietas Nr. A420356312
Lietas arhīva Nr. AA43-0892-14/4

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 18.jūlijā

Administratīvā apgabaltiesa

šādā sastāvā: tiesnese referente R.Paegle,

tiesnesis M.Birzgalis un tiesnese V.Zommere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ (turpmāk – pieteicēja) pieteikuma par Zemkopības ministrijas 2012.gada 19.janvāra lēmuma Nr.7.1-2/11/6495 atcelšanu, sakarā ar Pārtikas un veterinārā dienesta un Zemkopības ministrijas apelācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 8.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Pārtikas un veterinārā dienesta (turpmāk – PVD) 2011.gada 8.decembra rīkojumu Nr.455-p „Par disciplinārsoda piemērošanu /pers. A/" (turpmāk – Rīkojums Nr.455-p) pieteicējai kā PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājai piemērots disciplinārsods – pazemināšana amatā uz trīs gadiem, nosakot pildīt PVD inspektora (pilnvarojums – valsts pārtikas inspektors) amata pienākumus.

PVD norādījis, ka pieteicējas disciplinārpārkāpums ir izpaudies tādējādi, ka pieteicēja sniegusi informāciju personām, pār kurām PVD veic uzraudzību un kontroli, piedaloties publiskā apspriešanā, kā arī pieļaujot, ka PVD nepiederošas personas veic publisku pieteicējas padoto darbinieku rīcības izvērtēšanu, klātesot pieteicējai un PVD inspektoriem, kā rezultātā ir nodarīts būtisks kaitējums valsts interesēm, bet personām nodarīts būtisks personiskais kaitējums.

Rīkojumu Nr.455-p pieteicēja apstrīdēja.

Ar Zemkopības ministrijas (turpmāk – Ministrija) valsts sekretāres 2012.gada 19.janvāra lēmumu Nr.7.1-2/11/6495 (turpmāk – Lēmums) Rīkojums Nr.455-p atstāts negrozīts.

[2] Pieteicēja vērsās tiesā ar pieteikumu par Lēmuma atcelšanu, norādot pieteikumā šādus argumentus.

[2.1] Saistībā ar Rīkojumu Nr.455-p tika izdots 2011.gada 9.decembra PVD ģenerāldirektora rīkojums Nr.456-p (turpmāk – Rīkojums Nr.456-p) par to, ka uzliktais sods – pazemināšana amatā par pārtikas inspektori ir izciešams PVD Dienvidlatgales pārvaldē Daugavpilī.

Pieteicēja apstrīdēja arī Rīkojumu Nr.456-p.

Ministrijas 2012.gada 23.janvāra vēstulē Nr.7-7/275/2012 norādīts, ka Rīkojums Nr.456-p nav administratīvais akts, bet ir iestādes iekšējs lēmums, kas attiecas uz administratīvā akta izpildi, t.i., nosaka kārtību un vietu, kur būtu izciešams administratīvais sods. Ministrija norādījusi, ka soda izciešanas datumam bija jābūt noteiktam nevis ar 2011.gada 12.decembri, bet pēc datuma, kad tiktu nodoti ar iepriekšējā amata pienākumu izpildi saistītie dokumenti un materiālās vērtības.

Pieteicēja nepiekrīt tam, ka Rīkojums Nr.456-p nav administratīvs akts, jo tas rada tiesiskas sekas.

[2.2] Rīkojums Nr.456-p ir saistīts ar 2011.gada 28.aprīļa disciplinārlietu, kas tika ierosināta pret pieteicēju kā PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītāju, saistībā ar viņas pakļautībā esošā PVD inspektora Māra Zāģera 2011.gada 13.aprīļa ziņojumu Nr.901/1-8.2.

Pamatojoties uz minēto ziņojumu, ar PVD 2011.gada 28.aprīļa rīkojumu Nr.137-p (turpmāk – Rīkojums Nr.137-p) pieteicējai tika piemērots disciplinārsods – algas samazinājums uz 6 mēnešiem par 20% – par uzrādītā pārbaudes veikšanas laika nesakritību ar dienesta automašīnas Globālās pozicionēšanas sistēmas (*Global Positioning System*) (turpmāk – GPS) atskaites izdrukā redzamo laika periodu. Pieteicējai tika piemērots disciplinārsods, jo pieteicēja kā pārvaldes vadītāja nebija pārbaudījusi pārtikas inspektores /pers. J/ darba atskaitē norādīto objekta – SIA „Dabas dārzs" – pārbaudes veikšanas laiku, kas nesakrita ar dienesta automašīnai uzstādītās GPS iekārtas atskaiti.

PVD 2011.gada 28.aprīļa Rīkojumu Nr.137-p pieteicēja neapstrīdēja, bet lūdza Rīkojuma Nr.137-p atcelšanu, pieprasot atjaunot administratīvo procesu disciplinārlietā.

Ir stājies spēkā Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 20.janvāra lēmums par atteikšanos pieņemt pieteicējas sūdzību, jo PVD savā lēmumā bija norādījis nepareizu pārsūdzības kārtību.

[2.3] 2011.gada 20.aprīlī no PVD vadības un lekšējās kontroles daļas darbinieku puses pieteicējai ticis izteikts lūgums labprātīgi atstāt darbu PVD, taču pieteicēja minēto lūgumu noraidījusi.

[2.4] Pēc PVD Austrumzemgales pārvaldes pārtikas inspektora /pers. C/ 2011.gada 13.aprīļa ziņojuma PVD lekšējās kontroles daļa veica pārbaudes par pieteicējas kā PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas profesionālo darbību, materiālo vērtību saglabāšanu un uzskaiti.

No pieteicējas pakļautībā esošajiem inspektoriem lūgts sniegt paskaidrojumus par pieteicējas un viņas vietnieka /pers. B/ savstarpējo komunikāciju, kā arī komunikāciju darba kolektīva ietvaros.

Pieteicēja uzskata, ka PVD Austrumzemgales pārvaldes inspektora /pers. C/ziņojums un Rīkojums Nr.137-p kolektīvā radīja spriedzi. /pers. B/ un /pers. C/ atbalstošie darbinieki nostājušies pret pārējo kolektīva daļu. Tādējādi PVD vadības rīcība pieteicējas ieskatā izprovocēja kolektīva šķelšanos, bet viņu kā vadītāju nostādīja situācijā, kad jātaisnojas par PVD pārvaldē notiekošo.

[2.5] Pieteicēja norāda, ka PVD vadība nesniedza atbalstu situācijas normalizēšanā. Tieši pretēji, ar PVD lekšējās kontroles daļas starpniecību izdarīts psiholoģiskais spiediens pret pieteicēju kā pārvaldes vadītāju.

Ar ieganstu – nelabvēlīgs mikroklimats kolektīvā – 2011.gada 8.jūnijā ar PVD ģenerāldirektora rīkojumu Nr.264 (turpmāk – Rīkojums Nr.264) izveidota Ētikas komisija, pamatojoties uz PVD lekšējās kontroles daļas 2011.gada 9.maija „leteikumiem (korektīvās darbības) saistībā ar PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas /pers. A/ nolaidīgu, nekvalitatīvu un tiesību aktiem neatbilstošu amata pienākumu pildīšanu" (turpmāk – leteikumi).

[2.6] Līdz /pers. C/ ziņojuma saņemšanai PVD un Ministrija pieteicējas profesionālo darbību vērtēja ar atzinību un apbalvojumiem. Pēc ziņojuma saņemšanas uzsākta pieteicējas nomelnošana un profesionālās darbības diskreditēšana, no PVD vadības puses mērķtiecīgi veiktas darbības, nolūkā pieteicēju disciplināri sodīt.

[2.7] Pamatojoties uz leteikumiem un Ētikas komisijas izveidošanu, PVD lekšējās kontroles daļas vadītāja /pers. D/ ar elektroniskas vēstules starpniecību pieprasījusi no pieteicējas vadītās Austrumzemgales pārvaldes inspektoriem atkārtoti iesniegt rakstiskus paskaidrojumus par pieteicējas kā pārvaldes vadītājas darba stilu. Inspektoriem uzdots jautājums, vai pieteicēja ir mudinājusi rakstīt sūdzības un vākt kompromitējošus materiālus.

Pirms Rīkojuma Nr.137-p izdošanas 2011.gada 18.aprīlī PVD lekšējās kontroles daļas vecākais eksperts /pers. E/ pieprasījis rakstveida paskaidrojumus Austrumzemgales pārvaldes darbiniekiem par savstarpējām attiecībām kolektīvā, psiholoģisko gaisotni un iestādes darba laiku.

Pieteicējas ieskatā šāda rīcība viņu diskreditēja un radīja aizdomas par viņas darba stila nekorektumu un kvalitāti. Pieteicēja uzskata, ka jautājumi tika uzdoti tādā formā, ka no to satura izrietēja aizdomas par pieteicējas neētisko vadības stilu.

Arī lekšējās kontroles daļas vadītājas /pers. D/ uzdotie jautājumi pieteicējas ieskatā nepārprotami norādīja uz viņas vainu.

Tādējādi radīta situācija, ka informāciju par pieteicējas kā vadītājas darba stila apšaubīšanu ārpus Austrumzemgales pārvaldes izplatījuši inspektori, no kuriem pieprasīti paskaidrojumi. Līdz ar to pieteicēja uzskata, ka viņas padotībā esošajām personām tika radīta pārliecība, ka tiek gatavota viņas atbrīvošana no darba.

[2.8] Pieteicēja norāda, ka iepriekš minēto iemeslu dēļ veterinārārstiem radusies vēlme 2011.gada 30.jūnija sanāksmē noskaidrot, kas notiek PVD Austrumzemgales pārvaldē, vai tiek plānota pieteicējas atbrīvošana no amata.

Veterinārārsti uzaicinājuši pieteicēju kā pārvaldes vadītāju uz 2011.gada 30.jūnija veterinārārstu sanāksmi. Uz veterinārārstu lūgumu sniegt skaidrojumu, kas notiek PVD Austrumzemgales pārvaldē, pieteicēja rīkojusies tā, kā uzskatījusi par pareizu, lai neradītu aizdomas par iestādē slēpjamiem procesiem, neradītu nedrošības, neprognozējamības atmosfēru un pamatu tenkām.

[2.9] Pieteicēja uzskata, ka ir ievērojusi Valsts civildienesta likuma normas un Ministru kabineta 2001.gada 9.janvāra instrukcijā Nr.1 „lerēdņa uzvedības principi" noteikto.

2011.gada 8.decembra Atzinumā par disciplinārpārkāpuma konstatēšanu Nr.2874/1-8.2 (turpmāk – Atzinums Nr.2874/1-8.2) nepamatoti norādīts, ka pieteicēja nodarījusi valstij un personas interesēm būtisku kaitējumu.

Pieteicēja uzskatījusi, ka viņa kā vadītāja un ierēdne nedrīkst atteikties sniegt veterinārārstiem skaidrojumu uz viņu uzdotajiem jautājumiem, bet jebkuram skaidrojumam ir jābalstās uz faktiem. Tā kā PVD lekšējās kontroles vadītāja /pers. D/ bija izsniegusi leteikumus, kā arī ziņojumu kopijas, nenosakot, ka tā ir slepena vai ierobežotas pieejamības informācija, tad iepazīstinot ar šo informāciju arī veterinārārstus, pieteicējas rīcība bijusi tiesiska.

[2.10] Ētikas komisiju un Disciplinārlietas izmeklēšanas komisiju (turpmāk – Komisija) vadīja iekšējās kontroles daļas vadītāja /pers. D/ kā šo abu komisiju priekšsēdētāja.

Tādējādi, izmeklējot iespējamo disciplinārpārkāpumu, /pers. D/ nonāca interešu konflikta situācijā, jo Ētikas komisija tika izveidota pēc /pers. D/ vienpersoniski sastādītajiem un parakstītajiem ieteikumiem.

Pieteicēja šādu iebildumu norādījusi arī PVD, taču PVD 2011.gada 16.jūnijā noraidīja pieteicējas lūgumu par /pers. D/ izslēgšanu no Ētikas komisijas.

[2.11] Pieteicēja pārsūdz arī Rīkojumu Nr.456-p par uzliktā disciplinārsoda izpildes kārtību un vietu, jo tas pieteicējai rada nelabvēlīgas tiesiskās sekas.

Nosakot disciplinārsoda izciešanas vietu Dienvidlatgales pārvaldē Daugavpilī, iestāde nav ņēmusi vērā, ka ikdienas braukāšana uz darbu Daugavpilī būtu saistīta ar lielu laika patēriņu un naudas līdzekļiem. Līdz ar to tiek nesamērīgi pasliktināti pieteicējas darba apstākļi. Faktiski tas ir kā papildsods, kas izpaužas apgrūtinošu darba apstākļu radīšanā pieteicējai.

[3] Pieteikuma papildinājumos pieteicēja ir norādījusi, ka ar PVD 2011.gada 8.decembra rīkojumu Nr.495 PVD Dienvidlatgales pārvaldē (Daugavpilī) izveidota jauna amata vieta pārtikas uzraudzības jomā – inspektora amata vieta, tā tikusi izveidota vienu dienu pirms ar Rīkojumu Nr.456-p pieteicēja pārcelta uz Daugavpili. Tādējādi minētā jaunā amata vieta izveidota ar nolūku pārcelt pieteicēju tieši uz šo amata vietu.

[4] Rakstveida paskaidrojumā PVD pieteikumu neatzīst.

[5] Ministrija rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, norādot šādus argumentus.

[5.1] Nevar piekrist apgalvojumam, ka Rīkojumā Nr.455-p noteiktais disciplinārsods izriet no disciplinārlietas, kas tika ierosināta 2011.gada 28.aprīlī. Katrs disciplinārsods pieteicējai ir piemērots par konkrētiem un savā starpā nesaistītiem pārkāpumiem amata pienākumu pildīšanā.

[5.2] Izskatot pieteicējas disciplinārlietu, Ministrija un PVD pieteicēju nediskriminēja, jo netika piemērotas Darba likuma 7.panta otrajā daļā minētās indivīda iezīmes, bet tika vērtēta vienīgi pieteicējas rīcība amata pienākumu pildīšanas laikā un tās atbilstība normatīvo aktu prasībām.

[5.3] Fakts, ka Komisijas un Ētikas komisijas darbu vadīja viena un tā pati persona, neradīja interešu konfliktu, jo nav konstatējamas likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 1.panta 5.punktā noteiktās pazīmes.

[5.4] Saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 22.februārā noteikumu Nr.142 „Pārtikas un veterinārā dienesta nolikums" 8.punktu PVD ģenerāldirektors ir tiesīgs izveidot jaunu vakanci PVD. Normatīvie akti nenoteic termiņu, kādā tas veicams.

[6] Pieteicēja norāda, ka PVD un Ministrija izdarījusi uz viņu psiholoģisku spiedienu abu disciplinārlietu ierosināšanas, izmeklēšanas un lēmumu pieņemšanas laikā. PVD izteica pretrunīgu nostāju – vienā gadījumā uzskatot, ka abas disciplinārlietas nav savstarpēji saistītas, bet 2011.gada 10.novembra rīkojumā tomēr konstatējot abu disciplinārlietu saistību.

[7] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 8.janvāra spriedumu pieteikums apmierināts, pamatojoties uz turpmāk minētajiem motīviem.

[7.1] Lietā ir strīds par to, vai, sniedzot informāciju personām, pār kurām PVD veic uzraudzību un kontroli, piedaloties publiskā apspriešanā, kā arī pieļaujot, ka PVD nepiederošas personas veic publisku pieteicējas padoto darbinieku rīcības izvērtēšanu, klātesot pieteicējai un PVD inspektoriem, pieteicēja ir pieļāvusi disciplināri sodāmu pārkāpumu, kas paredzēts Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma (turpmāk – Disciplināratbildības likums) 40.panta otrajā daļā.

[7.2] Tiesa atzina, ka situācija, kad ierēdnis nepienācīgi aktīvi aizstāv savus padotos un pieļauj iestādes iekšējo konfliktu apspriešanu publiski ar uzraugāmajām personām, tādējādi diskreditējot valsts pārvaldi kopumā, neiekļaujas pārkāpuma sastāva ietvaros Par nepienācīgu amata pienākumu pildīšanu, tostarp ētikas principu neievērošanu, ierēdni var saukt pie disciplināratbildības pēc Disciplināratbildības likuma 36.panta.

Tiesa uzskatīja, ka norādītās sekas – ir cietusi konfliktā iesaistīto personu kā valsts amatpersonu autoritāte un cieņa, izrietēja nevis no konkrētām pieteicējas darbībām, bet no situācijas kopumā.

[7.3] Lai kaitējumu personas cieņai un godam kvalificētu kā būtisku, tam saskaņā ar Disciplināratbildības likuma 15.panta trešo daļu būtu jābūt tādam, kas nav novēršams, proti, pēc informācijas paziņošanas trešajām personām, PVD darbinieku profesionālā darbība tiktu ietekmēta tik lielā mērā, ka viņi vairs nespētu pildīt savus amata pienākumus – veikt likumā noteikto valsts veterinārās uzraudzības objektu kontroli, vai arī nespētu pildīt savus pienākumus iepriekšējā apmērā.

No PVD darbinieku (/pers. H/, /pers. B/, /pers. I/), kuri piedalījās 2011.gada 30.jūnija Latvijas Veterinārārstu biedrības sapulcē,

paskaidrojumiem tiesa konstatēja, ka, lai arī situācija sapulcē bijusi nepatīkama attiecībā uz inspektoru sniegto paskaidrojumu publisku apspriešanu, profesionālajā jomā tas darbiniekus neietekmēs.

No /pers. Z/ paskaidrojuma tiesa konstatēja, ka pieteicējas rīcība ir aizskārusi /pers. Z/ cieņu, savukārt /pers. Z/ spēju strādāt PVD ietekmē ilgstošā spriedze kolektīvā.

Tiesa secināja, ka pieteicējas rīcība, sniedzot informāciju personām, pār kurām PVD veic uzraudzību un kontroli, piedaloties publiskā apspriešanā, kā arī pieļaujot, ka PVD nepiederošas personas veic publisku pieteicējas padoto darbinieku rīcības izvērtēšanu, klātesot pieteicējai un PVD inspektoriem, nav nodarījusi būtisku personisku kaitējumu lietā iesaistītajiem PVD darbiniekiem.

[7.4] Tiesa nekonstatēja pieteicējas darbībās apzinātu nepakļaušanos likumam.

Tiesas ieskatā apstāklis, ka pieteicēja ar savu rīcību kā PVD struktūrvienības vadītāja ir zaudējusi darbinieku un PVD vadības uzticību, būtu risināms, piemērojot Valsts civildienesta likuma 37.pantu.

Tiesa atzina, ka pieteicējas rīcība nav nodarījusi būtisku kaitējumu valsts interesēm.

[7.5] Tiesas ieskatā pieteicēja nav izdarījusi Disciplināratbildības likuma 40.panta otrajā daļā noteikto pārkāpumu, tādēļ Lēmums ir atzīstams par prettiesisku un ir atceļams.

[7.6] Tā kā tiesa atzina Lēmumu par prettiesisku, novēršot Lēmuma izpildes sekas, Ministrijai ir pienākums atjaunot pieteicēju PVD Austrumzemgales vadītājas amatā vai līdzvērtīgā amatā, ja faktiski nav iespējams atjaunot pieteicēju iepriekšējā amatā.

[7.7] Pazeminot pieteicēju amatā par inspektori, ar Rīkojumu Nr.456-p pieteicējai no 2011.gada 12.decembra noteikta mēnešalga atbilstoši jaunajam amatam.

Amatpersonas prettiesiskas pazemināšanas amatā gadījumā atlīdzinājuma mērķis ir nodrošināt nepamatoti zaudēto ienākumu – darba samaksas – pilnīgu atlīdzināšanu.

Tiesa atzina, ka iestādei ir uzliekams pienākums viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas veikt darbības, lai aprēķinātu pieteicējai nodarītos zaudējumus – neiegūtās darba samaksas apmērā no 2011.gada 12.decembra līdz pieteicējas atjaunošanai PVD Austrumzemgales vadītājas vai līdzvērtīgā amatā.

[7.8] Nosakot pieteicējai atlīdzināmo nesaņemtās darba samaksas apmēru, iestādei ir jāvadās no Augstākās tiesas atziņām līdzīgās lietās (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2012.gada 22.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-352/2012 13.punktu, 2011.gada 1.jūlija spriedumu lietā Nr.SKA-407/2011 un 2012.gada 4.jūnija spriedumu lietā Nr.SKA-149/2012*).

[8] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.janvāra papildspriedumu noteikts, ka spriedums ir izpildāms nekavējoties – viena mēneša laikā no papildsprieduma sastādīšanas brīža.

[9] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 8.janvāra spriedumu PVD iesniedza apelācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos apsvērumus.

[9.1] Tiesa nepareizi novērtējusi lietas apstākļus un pārkāpusi Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 154.pantā noteikto.

[9.2] Vienas rindkopas ietvaros tiesa izdarījusi vienkāršotus secinājumus, necenšoties atspēkot iestādes secinājumus par disciplinārpārkāpuma kvalifikāciju un pieteicējas vainas formu.

Tiesa nav vērtējusi lietā būtiskus apstākļus.

Tiesa nenoliedz pārkāpuma esību pieteicējas rīcībā, taču uzskata, ka nav juridiski pareizi konstatēta pieteicējas vainas forma.

Iestādes ieskatā ir kritiski vērtējama tiesas sniegtā argumentācija par pieteicējas vainu.

[10] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 8.janvāra spriedumu arī Ministrija iesniedza apelācijas sūdzību, norādot šādus argumentus.

[10.1] Tiesa nav pareizi un objektīvi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus un lietā esošos pierādījumus.

[10.2] Ministrija nevar piekrist tiesas secinājumam, ka pieteicēja ar savām darbībām nav nodarījusi tādu personisko kaitējumu padotajiem, kuru nav iespējams novērst, novēršot attiecīgā disciplinārpārkāpuma tiešās sekas.

Lietā esošie inspektoru paskaidrojumi liecina par to, ka pieteicēja ar savu rīcību veterinārārstu sanāksmē, ir nodarījusi savā padotībā esošajām personām tādu personisko kaitējumu, kuru nav iespējams novērst.

Tiesa vienpusēji un formāli ir vērtējusi lietā esošos pieteicējas padoto rakstveida paskaidrojumus.

[10.3] Pieteicējas attieksmi un izturēšanos savstarpējās darba attiecībās ar padotajiem var raksturot kā mobingu.

Lai pārbaudītu minētos apstākļus, bija jāizvērtē visi lietā esošie materiāli, nevis tikai daži no tiem, kā arī bija jāanalizē pierādījumi

kontekstā ar lietas apstākļiem kopumā, nevis jāvērtē katru faktu atsevišķi.

[10.4] Iestādes vadītājs ir tiesīgs izteikt pamatotus pārmetumus padotajiem par nekvalitatīvu vai nolaidīgu darba izpildi, taču svarīgs ir veids, kādā tas tiek darīts.

[10.5] Ministrijas ieskatā ar lietas materiāliem ir pierādīta pieteicējas apzināta nepakļaušanās likumam.

Tiesa atzina par pierādītu apstākli, ka pieteicēja kā PVD struktūrvienības vadītāja ar savu rīcību ir zaudējusi darbinieku un PVD vadības uzticību. Tiesa norādīja, ka šāds jautājums būtu risināms Valsts civildienesta likuma 37.pantā noteiktajā kārtībā.

Tiesa nav pareizi izpratusi Valsts civildienesta likuma 37.panta un Disciplināratbildības likuma 10.panta būtību un mērķi, tāpēc nonākusi pie kļūdaina secinājuma.

[10.6] Pieteicēju atjaunot amatā vai piedāvāt līdzvērtīgu amatu ir PVD, nevis Ministrijas kompetencē.

[11] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.janvāra papildspriedumu PVD iesniedza apelācijas sūdzību, norādot, ka tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā pieteicējas rīcībā konstatētā disciplinārpārkāpuma raksturu – nelabvēlīgu seku radīšanu pakļautībā esošajiem ierēdņiem. PVD, respektējot pieteicējas tiesības uz ienākumiem, centies atrast pieteicējai dienesta vietu, kas atrodas tuvāk pieteicējas deklarētajai dzīvesvietai, tādēļ tika izveidots inspektora amats PVD Dienvidlatgales pārvaldē.

[12] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.janvāra papildspriedumu arī Ministrija iesniedza apelācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos apsvērumus.

[12.1] Pieteicēja tika disciplināri sodīta jau 2010.gada 17.maijā (PVD rīkojums Nr.152 „Par /pers. A/"), jo pieteicēja bija neatbilstoši noformējusi sertifikātu SIA „Gamma", kā rezultātā SIA „Gamma" nevarēja realizēt savu produkciju Krievijas Federācijā un cieta zaudējumus neiegūtās peļņas apmērā.

Par minēto pārkāpumu saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 36.panta pirmo daļu pieteicējai tika izteikts rājiens.

Pieteicēja nav rūpīgi pildījusi savus amata pienākumus.

[12.2] Ņemot vērā pieteicējas attieksmi (ko pieteicēja ir paudusi PVD rakstveidā un mutvārdos, tostarp 2011.gada 8.jūlija PVD Ētikas komisijas sēdēs laikā) pret izdarīto pārkāpumu, nolemts, ka disciplinārsoda piemērošanas vietai jābūt nevis PVD Austrumzemgales pārvaldē, bet citā PVD teritoriālajā iestādē, jo nelabvēlīgais mikroklimats pieteicējas attiecībās ar padotajiem negatīvi ietekmēja ne tikai PVD Austrumzemgales pārvaldē strādājošo emocionālo stāvokli un darba spējas, bet arī darba tiešo pienākumu izpildi.

Nosakot pieteicējai disciplinārsoda piemērošanas vietu, PVD meklēja to pārvaldē, kas atrodas vistuvāk pieteicējas dzīvesvietai.

[12.3] Ministrija uzskata, ka nav iestājušies APL 265.panta pirmajā daļā minētie sevišķie apstākļi, kuru dēļ tiesai būtu bijis jātaisa papildspriedumu, nosakot sprieduma nekavējošu izpildi.

[13] 2013.gada 5.martā pieteicēja iesniedza sūdzību par Administratīvās rajona tiesas sprieduma nepildīšanu.

[14] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 22.aprīļa lēmumu pieteicējas sūdzība tika apmierināta daļā par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 8.janvāra sprieduma nepildīšanu daļā par pieteicējas atjaunošanu PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas amatā, bet noraidīta pārējā daļā.

[15] Rakstveida paskaidrojumā pieteicēja apelācijas sūdzības neatzīst.

[16] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[17] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzības ir pamatotas, bet pieteikums ir noraidāms.

[18] No lietas materiāliem apgabaltiesa konstatē šādus apstākļus.

[18.1] 2011.gada 13.aprīlī PVD saņemts PVD Austrumzemgales pārvaldes valsts pārtikas inspektora /pers. C/ ziņojumu, kurā bija ietverti iebildumi pret pieteicējas profesionālo pienākumu izpildi, norādīta virkne būtisku neatbilstību PVD Austrumzemgales pārvaldei izvirzīto uzdevumu un funkciju izpildē, tostarp arī trūkumi, veicot pārtikas aprites uzņēmumu uzraudzības plānošanu, iespējami nekorekta pārbaudes veikšanas laika norāde uzņēmuma pārbaudes protokolā, nolūkā prettiesiski saņemt mantisku materiālu labumu. Ziņojumā bija ietverti arī iebildumi pret to, ka pieteicēja ar necieņu izturas pret kolēģiem, pieteicējas rīcība nav raksturojama kā ētiska.

[18.2] Pamatojoties uz /pers. C/ ziņojumu, uzsākta pārbaude par ziņojumā minētajiem apstākļiem. Pārbaudes laikā iegūti paskaidrojumi no PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītāja vietnieka /pers. B/, kā arī no inspektoriem /pers. C/, /pers. J/, /pers. H/, /pers. Z/ un /pers. K/.

2011.gada 9.maijā PVD lekšējās kontroles daļa informējusi PVD ģenerāldirektoru par korektīvām darbībām (leteikumi) saistībā ar pieteicējas kā PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas nolaidīgu, nekvalitatīvu un tiesību aktiem neatbilstošu amata pienākumu pildīšanu.

PVD lekšējās kontroles pārvalde leteikumos norādīja, ka /pers. C/ ziņojumā norādītie apstākļi ir guvuši apstiprinājumu.

Pieteicējai ar Rīkojumu Nr.137-p tika piemērots disciplinārsods par Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzēta pārkāpuma izdarīšanu.

Rīkojumu Nr.137-p pieteicēja neapstrīdēja.

[18.3] Ar PVD 2011.gada 8.jūnija rīkojumu Nr.264 tika izveidota PVD Ētikas komisija ar mērķi uzsākt lietas apstākļu izmeklēšanu saistībā ar /pers. A/ iespējamo PVD Ētikas kodeksā noteikto profesionālo ētikas principu un uzvedības normu neievērošanu, pildot PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas amata pienākumus.

[18.4] 2011.gada 4.jūlijā PVD saņemts PVD Austrumzemgales pārvaldes valsts veterināro inspektoru: /pers. I/, /pers. N/, /pers. Z/, /pers. H/, kā arī PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītāja vietnieka /pers. B/ ziņojumu, kurā norādīts, ka 2011.gada 30.jūnijā PVD Austrumzemgales pārvaldē veterinārārstu sanāksmes laikā pieteicēja izsniegusi veterinārārstiem publiskai apspriešanai /pers. C/ ziņojumu un pieteicējas disciplinārlietas izmeklēšanas laikā iegūtos inspektoru paskaidrojumus.

Ziņojumā norādīts, ka minētie dokumenti bijuši pieejami katram veterinārārstam izlasīšanai, sanāksmi vadījis veterinārfeldšeris /pers. L/ un sanāksmes gaita tikusi protokolēta. Sanāksmē bijuši pieaicināti arī veterinārie inspektori, kuri tikuši publiski apvainoti pieteicējas kā vadītājas tēla graušanā. Sanāksmē piedalījusies arī pieteicēja, un norādījusi, ka tiek nepatiesi apmelota. Veterinārfeldšeris /pers. M/ izvirzījis ieteikumu, ka šādu PVD inspektoru atrašanās pārvaldē nav pieļaujama, tādēļ viņi būtu atbrīvojami no amata. No ziņojuma izriet, ka veterinārārstiem tikusi izsniegta iepriekš sagatavota vēstule, kurā pausta aizstāvība pieteicējai un kuru lika katram parakstīt.

Ziņojumā norādīts, ka ziņojuma autori ir sašutumā par minēto pieteicējas rīcību, nav saprotams, kā iespējama turpmākā sadarbība ar veterinārārstiem un kā turpmāk veikt veterinārārstu prakšu pārbaudes, ja viņi ir nostādīti kā vainīgie, kas neļauj /pers. A/ godprātīgi veikt savu darbu.

[18.5] 2011.gada 5.jūlijā /pers. C/ vērsās PVD lekšējās kontroles daļā ar atkārtotu ziņojumu par notikumiem 2011.gada 30.jūnija sanāksmē.

No ziņojuma izriet, ka 2011.gada 30.jūnijā PVD Austrumzemgales pārvaldē notikusi veterinārārstu sapulce, klātesot inspektoriem un pārējiem darbiniekiem. Sapulces laikā ticis nolasīts un ar komentāriem papildināts /pers. C/ 2011.gada 13.aprīļa ziņojums Nr.901/1-8.2 PVD ģenerāldirektoram par būtiskām neatbilstībām Struktūrvienībai izvirzīto uzdevumu un funkciju izpildē. Sanāksmes laikā tikuši lasīti un apspriesti PVD Austrumzemgales pārvaldes valsts veterināro inspektoru sniegtie paskaidrojumi. Ziņojumā /pers. C/ norādījis, ka pieteicēja ar savu rīcību pārkāpusi ētikas principus, kā arī labas pārvaldības principu, jo viņa 2011.gada 13.aprīļa ziņojums nav bijis domāts publiskošanai.

Ziņojuma autora ieskatā 2011.gada 30.jūnija sanāksmes laikā pieteicēja ar savu rīcību ir diskreditējusi gan viņu, gan arī inspektorus, kuri bija snieguši paskaidrojumus. Ziņojumā norādīts, ka /pers. C/ nesaskata iespēju turpmāk kvalitatīvi un efektīvi strādāt PVD Austrumzemgales pārvaldē pieteicējas vadībā, jo darba laikā tiek veidoti dažādi atbalsta pasākumi, kas nav saistīti ar tiešo amata pienākumu veikšanu, tiek dezorganizēts darbs un resursi netiek racionāli izmantoti, kā rezultātā cieš PVD klienti un PVD kopējais tēls.

[18.6] 2011.gada 4.jūlijā PVD saņemta PVD ģenerāldirektoram un PVD Ētikas komisijai adresēta vēstule, kuru parakstījuši 14 pilnvarotie veterinārārsti.

Vēstulē norādīts, ka 2011.gada 30.jūnijā PVD Austrumzemgales pārvaldē tika sasaukta veterinārārstu sanāksme, kuras laikā izskatīts jautājums par /pers. A/ izvirzīto apsūdzību PVD. Sanāksmes laikā veterinārārsti ir iepazinušies ar /pers. C/ ziņojumu un PVD Austrumzemgales pārvaldes valsts veterināro inspektoru ziņojumiem. Pēc /pers. C/ ziņojuma un inspektoru sniegto paskaidrojumu satura izpētes lūgts /pers. A/ izklāstīt radušos situāciju, jo veterinārārsti uzskata, ka viņi un PVD ir viens kolektīvs, tādēļ viņi ir līdzatbildīgi, kā sabiedrībā tiek attēlots PVD tēls. Sanāksmes laikā uzklausīti klātesošie veterinārie inspektori un secināts, ka /pers. A/ ir spējīga turpināt savu darbu PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas amatā un ka sūdzība pret /pers. A/ ir vairāk vērsta kā iekšējo intrigu risinājums. Veterinārārsti norādījuši, ka nav jutuši no savas vadītājas [acīmredzami domāts – pieteicējas] nevienu negatīvu, aizvainojošu attieksmi vai sīkumainību darba jautājumos. Veterinārārsti vēstulē apliecinājuši, ka ir atvērti diskusijai ar sava dienesta [domāts – PVD] ģenerāldirektoru M.Balodi un Ētikas komisijas locekļiem, visas nesaskaņas risināmas sarunu ceļā, jāizbeidz vērpt intrigas, bet ir godam tālāk jānes PVD vārds.

[18.7] Komisija ir lūgusi sniegt papildus paskaidrojumus par 2011.gada 30.jūnija sanāksmes gaitu.

/pers. B/ Komisijai sniedzis paskaidrojumu, ka veterinārārsti izlasījuši sanāksmē publiskotos dokumentus, taču nav izpratuši dokumentu būtību, paskaidrojumi tikuši uztverti kā nepamatotas sūdzības. Veterinārārstiem norādīts, ka kāds grib ieņemt /pers. A/ amata vietu, tādēļ notiek viņas apmelošana no valsts veterināro inspektoru un /pers. C/ puses, un šādiem cilvēkiem neesot vieta PVD. Pieteicējas rīcība sanāksmē, publiskojot iestādes iekšējos dokumentus, bijusi nekorekta, radīta aizvainojoša attieksme gan pret viņu, gan pret citiem inspektoriem.

/pers. C/ Komisijai paskaidrojis, ka sanāksmē neesot piedalījies, taču par sanāksmes gaitu uzzinājis no PVD Austrumzemgales pārvaldes veterinārās inspektores /pers.Z/, kura bijusi satraukta par notikušo.

/pers. H/ Komisijai paskaidrojusi, ka sanāksme bijusi sasaukta saistībā ar gaidāmajām veterinārārstu sporta spēlēm, taču sanāksmes gaitā veterinārārsti vēlējušies noskaidrot situāciju iestādē. /pers. A/ informējusi veterinārārstus par skaidrojumu viņas personāllietā. /pers. H/ paskaidro, ka sanāksmē notikušais viņu nav traucējis tiešo pienākumu veikšanā.

/pers. I/ Komisijai paskaidrojusi, ka sanāksme tika uzsākta ar jautājumu par to, kas notiek iestādē, jo veterinārārsti gribot visu zināt. /pers. A/ nekavējoties sniegusi /pers. C/ ziņojumu un inspektoru paskaidrojumus disciplinārlietā, lūgusi, lai /pers. L/ tos skaļi nolasa. Bijušas skaļas diskusijas, taču lietas būtību veterinārārsti tā arī neesot sapratuši. /pers. A/ taisnojusies, ka dokumentos rakstītais nav patiesība, viņa neesot neko zagusi, tikai gribot, lai inspektori dara savu darbu. Diskusijas rezultātā visā tika vainoti valsts veterinārie inspektori, kuri nosaukti par apmelotājiem un *sūdzmaņiem*, kā arī par tiešo pienākumu nepildītājiem, kurus vajagot atlaist no darba. Nosaukti to inspektoru uzvārdi, kuri snieguši paskaidrojumus PVD Iekšējās kontroles daļai. Veterinārārstu privātprakses, ambulatorās aprūpes iestādes un aptiekas, kurās strādā veterinārārsti, ir PVD kontrolējamie objekti, tādēļ sanāksmes laikā tika grauta inspektoru reputācija.

No /pers. N/paskaidrojuma izriet, ka sanāksmē veterinārie inspektori saukti vārdos un uzvārdos un kauninati par /pers. A/ tēla graušanu veterinārārstu acīs. Sanāksmi vadījis /pers. L/, bet /pers. M/ paziņojis, ka šādiem cilvēkiem PVD darbinieku rindās nav vietas. Sanāksmes laikā inspektori tikuši apvainoti par savu pienākumu paviršu izpildi. Šādi publiski izteikumi traucē veikt amata pienākumus, jo veterinārārsts var izplatīt minēto informāciju. /pers. N/ ieskatā pieteicējai ir tiesības gādāt sev attaisnojumus un uzticības balsojumus, taču ne tādā veidā.

/pers. Z/ paskaidrojumā Komisijai norādījusi, ka sanāksmes laikā sācies iestudēts „teātris", kurā veterinārfeldšeris /pers. L/ uzdevis jautājumu, kas pārvaldē notiek, jo veterinārārstiem esot tiesības visu zināt. /pers. A/ paskaidrojusi par sūdzību un iedevusi iestādes skaidrojumu, /pers. L/ to skaļi lasījis. Veterinārārsti diskusijās izteikuši savus viedokļus, bijuši arī nievājoši izteicieni, jo netika pareizi saprasta lietas būtība. /pers. A/ paziņojusi, ka inspektori darba laiku izmantojot savām vajadzībām, bet nedarot savus darbus, kāds gribot ieņemt viņas amata vietu, tādēļ inspektori traucējot viņai strādāt. /pers. Z/ uzskata, ka /pers. A/ rīcība un melīgie apgalvojumi ir grāvuši veterināro inspektoru reputāciju, aizskāruši cieņu. Šādos stresa apstākļos inspektori nespēj veikt pārbaudes veterinārārstu praksēs, jo veterinārārstiem var rasties iespaids, ka pārkāpumi tiek meklēti aiz atriebības. Ilgstošā spriedze nelabvēlīgi ietekmē veselību un darba spējas.

[18.8] Pieteicēja ziņojumos minētos apstākļus nav apstrīdējusi.

Tādējādi lietā ir nodibināts fakts, ka minētajā 2011.gada 30.jūnija sanāksmē pieteicēja ir iepazīstinājusi pilnvarotos veterinārārstus, pār kuru darbību PVD veic uzraudzības un kontroles funkciju, ar faktiem un dokumentiem, kas attiecas uz disciplinārlietu par pieteicējas pieļautiem pārkāpumiem ([18.2]). Sanāksmes laikā veterinārārstiem tika nolasīts /pers. C/ ziņojums, kā arī pieteicējas pakļautībā esošo darbinieku sniegtie paskaidrojumi, kuros darbinieki snieguši savu viedokli pieteicējas kā vadītājas piemēroto vadības modeli, attieksmi pret darbiniekiem un par pieteicējas pieļautajiem pārkāpumiem savu amata pienākumu pildīšanā.

[19] Saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 15.panta otro daļu ierēdnis amata pienākumu izpildes laikā un ārpus tā ar savu rīcību nedrīkst diskreditēt sevi, iestādi un valsti.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja nav ievērojusi minētās tiesību normas prasības ar šādām darbībām: 2011.gada 30.jūnija sanāksmē pieteicēja ir iepazīstinājusi pilnvarotos veterinārārstus (PVD nepiederošas personas, pār kurām PVD veic uzraudzības un kontroles funkciju) ar faktiem un dokumentiem, kas attiecas uz disciplinārlietu par pieteicējas pieļautiem pārkāpumiem, tostarp ar /pers. C/ ziņojumu, kā arī PVD inspektoru sniegtajiem paskaidrojumiem, kuros pausts viedoklis par pieteicējas kā vadītājas piemēroto vadības modeli, attieksmi pret darbiniekiem un par pieteicējas pieļautajiem pārkāpumiem savu amata pienākumu pildīšanā; pieteicēja ar savām darbībām iniciējusi PVD darbinieku rīcības publisku nosodīšanu, kauninašanu un minēto personu diskreditēšanu; pieteicēja ar šādu rīcību ir diskreditējusi arī sevi kā PVD struktūrvienības amatpersonu un PVD kā iestādi.

Ar lietā esošajiem personu paskaidrojumiem ([18.7]) ir pierādīts fakts, ka 2011.gada 30.jūnija sanāksmes laikā gan no veterinārārstu, gan no pieteicējas puses tika pausta nievājoša, diskreditējoša attieksme pret PVD inspektoriem (viņiem klātesot), kā rezultātā tika būtiski grauts arī PVD kā valsts iestādes prestižs. Ņemot vērā lietā esošos paskaidrojumus par sanāksmes gaitu un PVD inspektoru rīcības publisko nosodīšanu (tostarp PVD darbinieku publisku kauninašanu par to, ka viņi ir uzdrīkstējušies vērsties pie iestādes vadības ar ziņojumiem par pieteicējas prettiesiskām darbībām, kā arī PVD Iekšējās kontroles daļai snieguši paskaidrojumus, kas attiecas uz pieteicējas iepriekšējo disciplinārlietu), sanāksmē piedaloties arī veterinārārstiem, apgabaltiesai nerodas šaubas par to, ka minēto darbību iniciatore ir bijusi pieteicēja, nevis PVD inspektori. Bez pieteicējas iniciatīvas un aktīvas rīcības (tostarp, aicinot veterinārfeldšeri /pers. L/ nolasīt PVD inspektoru sniegtos paskaidrojumus, kā arī publiskojot disciplinārlietas materiālus) šāda situācija nebūtu iespējama.

Apgabaltiesa ņem vērā to, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 22.februāra noteikumu Nr.142 „Pārtikas un veterinārā dienesta nolikums" normām PVD ir zemkopības ministra pārraudzībā esoša tiešās pārvaldes iestāde. PVD darbības mērķis ir

atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kompetencei nodrošināt patērētājiem nekaitīgas un drošas pārtikas, dzīvnieku barības, dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu (kas nav derīgi cilvēku patēriņam) un veterināro zāļu kvalificētu un efektīvu valsts uzraudzību un apriti, kā arī dzīvnieku veselības un labturības, ciltsdarba, nepārtikas preču drošuma un fitosanitāro robežkontroles prasību ievērošanu. PVD funkcijas atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kompetencei ir īstenot valsts uzraudzību un kontroli pārtikas (tai skaitā materiālu, kas nonāk saskarē ar pārtiku), dzīvnieku barības, dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu (kas nav derīgi cilvēku patēriņam), veterināro zāļu aprites, dzīvnieku veselības, labturības un ciltsdarba jomā, kā arī nodrošināt nepārtikas preču drošuma un fitosanitāro robežkontroli. Lai nodrošinātu minēto funkciju izpildi, PVD veic pārtikas apritē iesaistīto uzņēmumu produktu un procesu kontroli, veic valsts veterinārās uzraudzības objektu kontroli, veic veterināro zāļu reģistrāciju un kvalitātes kontroli u.c. (*sk. minēto noteikumu 1. – 4.punktu*).

Nav šaubu, ka pieteicējas pakļautībā esošo PVD inspektoru rīcības izvērtējums nebija veterinārārstu kompetencē. Savukārt pieteicējas sniegtā informācija veterinārārstiem attiecās vienīgi uz PVD un pieteicējas iepriekšējo disciplinārlietu, tā nebija paredzēta publiskai apspriešanai Minētais radīja negatīvu priekšstatu par PVD kā iestādi un par PVD inspektoriem.

Tādējādi secināms, ka ar pieteicējas darbībām 2011.gada 30.jūnija sanāksmē publiski tika diskreditēts PVD kā iestāde un PVD inspektori, kuri īsteno PVD funkcijas.

[20] Atbilstoši Valsts civildienesta likuma 2.panta ceturtajai daļai valsts civildienesta tiesiskajās attiecībās piemērojamas darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu normas, tostarp arī normas, kas noteic aizliegumu radīt nelabvēlīgas sekas.

Saskaņā ar Darba likuma 9.panta pirmo daļu aizliegts sodīt darbinieku vai citādi tieši vai netieši radīt viņam nelabvēlīgas sekas tāpēc, ka darbinieks darba tiesisko attiecību ietvaros pieļaujamā veidā izmanto savas tiesības, kā arī tad, ja viņš informē kompetentās iestādes vai amatpersonas par aizdomām par noziedzīga nodarījuma ved administratīva pārkāpuma izdarīšanu darbavietā.

Apgabaltiesa atzīst, ka /pers. C/ un PVD darbinieki ir īstenojuši savas tiesības ziņot par pieteicējas prettiesiskām darbībām, kas ir apstiprinājušās ar spēkā stājušos lēmumu disciplinārlietā ([18.2]), savukārt pieteicējas rīcība 2011.gada 30.jūnija sanāksmē bijusi pieteicējas atriebības reakcija uz to.

Secināms, ka pieteicēja 2011.gada 30.jūnija sanāksmē veikusi mērķtiecīgas darbības, nolūkā radīt /C/ un PVD darbiniekiem nelabvēlīgas sekas, kas izpaudās kā personiski apvainojumi, nolūkā radīt pazemojuma sajūtu (minēto personu publiska noniecināšana, apvainojoši izteikumi, kauninašana iestādei nepiederošu personu klātbūtnē), lai turpmāk nepieļautu, ka viņas pakļautībā esošie darbinieki ziņo iestādes vadībai par viņas prettiesiskām darbībām amata pienākumu pildīšanā.

[21] Atbilstoši Disciplināratbildības likuma (*redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā*) 3.panta pirmajai daļai par disciplinārpārkāpumu atzīstams ierēdņa ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīts pārkāpums (darbība vai bezdarbība), kas minēts šā likuma VI nodaļā un ir saistīts ar ierēdņa amata pienākumu pildīšanu.

Minētā panta ceturtajā daļā noteikts, ka šajā likumā minētais disciplinārpārkāpums, kas nav saistīts ar ierēdņa amata pienākumu pildīšanu, ir disciplinārpārkāpums tikai tādā gadījumā, ja tas kaitē vispārējai cieņai pret valsts pārvaldi un uzticībai tai.

Pieteicējai piemērots disciplinārsods par Disciplināratbildības likuma 40.panta otrajā daļā paredzēta pārkāpuma izdarīšanu.

Saskaņā ar Disciplināratbildības likuma 40.panta pirmajā daļā noteikto par nesamērīgi sīkumainu amata pienākumu pildīšanu attiecībā uz personu un par personas tiesību neievērošanu, kā arī par klaji aizvainojošu izturēšanos pret personu, pildot amata pienākumus, izsaka rājienu vai samazina mēnešalgu uz laiku no trim mēnešiem līdz vienam gadam, ieturot līdz 20 procentiem no mēnešalgas, vai pazemina amatā uz laiku līdz trim gadiem.

Savukārt panta otrajā daļā noteikts, ka par tādu pašu disciplinārpārkāpumu, ja tā dēļ valstij vai personai nodarīts būtisks mantisks zaudējums vai valsts interesēm būtisks kaitējums, vai personai būtisks personisks kaitējums, pazemina amatā uz laiku līdz trim gadiem, atbrīvo no amata vai atbrīvo no amata bez tiesībām vienu gadu pretendēt uz amatu valsts pārvaldē.

No minētās tiesību normas satura secināms, ka norma ir piemērojama arī gadījumos, kad, pildot savus amata pienākumus, vai saistībā ar savu amata pienākumu izpildi amatpersona pieļauj personiska rakstura pārkāpumu pret citu personu.

Apgabaltiesa uzskata, ka lietā konstatētajos apstākļos pieteicējas rīcībā ir saskatāms Disciplināratbildības likuma 40.panta otrajā daļā paredzēta pārkāpuma sastāvs, jo pieteicēja 2011.gada 30.jūnija sanāksmē ir izturējusies klaji aizvainojoši pret savā pakļautībā esošām personām. Šajā gadījumā būtisks ir pieteicējas prettiesisko darbību mērķis, proti, atriebības nolūkā iniciēt un ar aktīvām darbībām veicināt /pers. C/ un PVD inspektoru publisku noniecināšanu. Tādējādi pieteicējas aktīvās darbības ir bijušas vērstas pret konkrētām personām, turklāt pieteicējas mērķis šajā gadījumā tika sasniegts, jo PVD inspektori, kuri piedalījās 2011.gada 30.jūnija sanāksmē, pieteicējas rīcības rezultātā ir izjutuši aizvainojumu un pazemojumu. Minētie apstākļi ir pierādīti ar lietā esošajiem PVD inspektoru paskaidrojumiem, turklāt arī pati pieteicēja ir veikusi aktīvas darbības sanāksmes laikā, tostarp publiski paudusi nepamatotus apvainojumus PVD nepiederošu personu klātbūtnē (sk. šā sprieduma [18.7] apakšpunktu, kā arī [20] un [21] punktu). Apgabaltiesas ieskatā lietā konstatētajos apstākļos PVD inspektoriem, kuri piedalījās 2011.gada 30.jūnija sanāksmē, bija objektīvs pamats izjust aizvainojumu.

Apgabaltiesa uzskata, ka pieteicējas darbībām ir nodarīts būtisks kaitējums valsts interesēm, jo pieteicējas rīcība 2011.gada 30.jūnija sanāksmē bija izteikti diskreditējoša gan attiecībā pret pašu pieteicēju (faktiski tika publiskoti pieteicējas disciplinārlietas materiāli un atklāti fakti par pieteicējas kā PVD struktūrvienības vadītājas neētisku, prettiesisku rīcību amata pienākumu pildīšanas laikā), gan attiecībā pret PVD kā iestādi un normatīvajos aktos noteiktās kontroles veicējiem. Tiešās pārvaldes iestādes un amatpersonu

diskreditēšana neapšaubāmi stipri kaitē vispārējai cieņai pret valsts pārvaldi un uzticībai tai, un tādējādi tiek nodarīts būtisks kaitējums valsts interesēm.

[22] Atbilstoši Disciplināratbildības likuma 5.panta otrajai daļai disciplinārpārkāpums atzīstams par izdarītu ar nodomu, ja ierēdnis, kas to izdarījis, ir apzinājies savas rīcības prettiesisko raksturu, paredzējis tās nelabvēlīgās sekas un vēlējies vai apzināti pieļāvis šo seku iestāšanos.

Apgabaltiesa jau iepriekš atzina ([20]), ka pieteicēja 2011.gada 30.jūnija sanāksmē ir veikusi mērķtiecīgas darbības, nolūkā radīt /pers. C/ un PVD darbiniekiem nelabvēlīgas sekas, kas izpaudās kā personiski apvainojumi, nolūkā radīt pazemojuma sajūtu (minēto personu publiska noniecināšana, apvainojoši izteikumi, kauninašana iestādei nepiederošu personu klātbūtnē), lai turpmāk nepieļautu, ka viņas pakļautībā esošie darbinieki ziņo iestādes vadībai par viņas prettiesiskām darbībām amata pienākumu pildīšanā. No lietas materiāliem izriet, ka jau pirms sanāksmes pieteicēja bija ieguvusi savā rīcībā un sagatavojusi publiskai nolasīšanai disciplinārlietas materiālus. Minētais liecina par apzinātu gatavošanos tieši šādai sanāksmes norisei, un nav šaubu par to, ka minētās darbības nav iespējams izdarīt neapzināti.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja disciplinārpārkāpumu ir izdarījusi ar nodomu.

[23] Saskaņā ar Disciplināratbildības likuma 10.panta otro daļu disciplinārsoda mērķis ir sodīt vainīgo ierēdni, kā arī panākt, lai ierēdnis ievērotu normatīvos aktus un turpmāk atturētos no disciplinārpārkāpumu izdarīšanas.

Atbilstoši Disciplināratbildības likuma 12.panta pirmajai daļai, nosakot disciplinārsodu, ņem vērā izdarītā disciplinārpārkāpuma raksturu un tā radīto kaitējumu, ierēdņa vainas formu, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, kā arī attiecīgajā dienestā esošo riska pakāpi radīt mantiskos zaudējumus vieglas neuzmanības gadījumā.

Šajā gadījumā pieteicēja ar nodomu ir izdarījusi Disciplināratbildības likuma 40.panta otrajā daļā paredzētu disciplinārpārkāpumu, un pieteicējas pieļautā disciplinārpārkāpuma rezultātā ir nodarīts būtisks kaitējums valsts interesēm.

Apgabaltiesa nekonstatē Disciplināratbildības likuma 13.pantā minētos apstākļus, kas mīkstinātu pieteicējas atbildību par izdarīto disciplinārpārkāpumu.

Apgabaltiesas ieskatā ir konstatējami pieteicējas atbildību pastiprinoši apstākļi, kas paredzēti Disciplināratbildības likuma 14.panta pirmās daļas 2. un 4.punktā, proti, ar nodomu izdarīta pārkāpuma rezultātā ir nodarīts būtisks kaitējums valsts interesēm, un šo kaitējumu nav iespējams novērst, novēršot attiecīgā disciplinārpārkāpuma tiešās sekas (*sk. Disciplināratbildības likuma 15.panta ceturto daļu*). Turklāt pieteicēja ir izdarījusi jaunu pārkāpumu disciplinārsoda darbības laikā.

Minētie apstākļi apstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem. Ziņojuma, kas PVD saņemts 2011.gada 4.jūlijā, autori ir detalizēti izklāstījuši savus apsvērumus par sanāksmes gaitu, kā arī snieguši izvērstus paskaidrojumus, no kuriem nepārprotami izriet, ka pieteicējas rīcība 2011.gada 30.jūnija sanāksmē ir bijusi klaji aizvainojoša un pazemojoša. Apgabaltiesas ieskatā pieteicējas pieļauto attieksmi pret savā pakļautībā esošajām personām, publisko nopēlumu, kā rezultātā minētās personas izjuta aizvainojumu un pazemojumu, nav iespējams pavērst atpakaļ, novēršot disciplinārpārkāpuma tiešās sekas, jo personas jau ir izjutušas aizvainojumu un ar to saistītos pārdzīvojumus. Tāpat nav novēršams nodarītais būtiskais kaitējums valsts interesēm, diskreditējot PVD kā iestādi un PVD amatpersonas. Pieteicēja ar savām aktīvām un apzinātām darbībām jau ir veicinājusi konfrontāciju ar iestādei nepiederošām personām, kuras turklāt bija pakļautas PVD kontrolei, un minēto situāciju nav iespējams pavērst atpakaļ.

A r 2011.gada 28.aprīļa Rīkojumu Nr.137-p pieteicējai bija piemērots disciplinārsods par Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzēta pārkāpuma izdarīšanu, tādējādi brīdī, kad pieteicēja pieļāva jaunu pārkāpumu, minētais disciplinārsods nebija dzēsts.

[24] Apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējai piemērotais sods atbilst pieteicējas pieļautajam pārkāpumam. Tā kā iepriekš ar PVD 2011.gada 28.aprīļa Rīkojumu Nr.137-p pieteicējai jau bija piemērots disciplinārsods – algas samazinājums par 20% uz 6 mēnešiem, iestādes piemērotais disciplinārsods – pazemināšana amatā uz trim gadiem, ir atzīstams par samērīgu.

Rezumējot visu iepriekš minēto, apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks.

[25] No lietas materiāliem izriet, ka, pamatojoties uz Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 22.aprīļa lēmumu, ar PVD 2013.gada 25.aprīļa rīkojumu Nr.398-p pieteicēja no 2013.gada 30.aprīļa ir atjaunota PVD Austrumzemgales pārvaldes vadītājas amatā, līdz ar to pārsūdzētais administratīvais akts vairs nav spēkā.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa vērtēja tikai pārsūdzētā Lēmuma tiesiskumu.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu.

Atzīt par tiesisku Zemkopības ministrijas 2012.gada 19.janvāra lēmumu Nr.7.1-2/11/6495.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente		R.Paegle
Tiesnesis		M.Birzgalis
Tiesnese		V.Zommere